

Mi ne fidas homojn, kiuj ne ŝatas BRASSENS!

Mi ne partoprenas la intiman rondeton de Georges, neniam mi tanĝis Lian Gitaron; ĉiondirante neniam mi strabas al lia bona pipo. Malgraŭ ĉio, li estas mia amiko.

Kiel multaj, mi mamsuĉis lakton de Brassens ekde mia plej frua infanaĝo, kaj mi senatente kreskis ĉe la ombro de liaj lipharoj. Lia varma kaj esprimplena voĉo estis natura gvidomarko kiu revenis de koncertsalono al koncertsalono, benitaj momentoj, kie mia lampradio fascinis rigardon (pro ĝia rava lumo) kaj revarmigis animon.

Venis la esenca, turmenta tempo de la adoleskeco. Jen Brassens ampleksiĝis. Kion li ĉiam diris, jen tio ekhavis sencon. Plie, la tiutempaj amikoj, eksaktivuloj de la 1968-a movado, iomete liberecajn, tute agnoskis tion.

Finfine, oni perceptis ke malantaŭ la malprudeta kanto – la Gorilo – estis kaŝita la abomeninda mortpuno, oni spertis la toleremon, la pacismon... Kaj la kantita amikeco de oĉjo Georges plifortigas nian. Ni ankaŭ ĝuis lian muzikon, sen ofendo al la "lavmeblaj oreloj" kiel diris la amiko Fallet.

"La rumoro de mia morto estis tre troiga!" ŝercis Brassens, pri la mallertaĵo de iu figazetisto. Ve ! ĉesu ridi: "La veraj enterigoj tuj ekkomencis". Jam dek jaroj de frustrado. Mi, kiu tiom revis renkonti lin iomete hazardo, inviti lin trinki glacon aŭ du dum amike babilado, mi kredas je ĝi malpli kaj malpli... Mi diras dek jarojn, ankaŭ ni povus aldoni la unuajn jarojn de cenzuro. La epoko, kiam indaj spirituloj ŝoketis sin pro kelkaj malprudetaj paroloj. Kvazaŭ la poeto povus esti maldelikata, bando da analfabetuloj! (Ni provu: "Ĉe la bela Suzon, nek mono nek plezuro..." kaj "La neŭtrona bombo estas pura armilo." Forstreku la obscenan mencion).

Hodiaŭ, kio restas pri tio? Moralo, ideo? Pŭah! korektintus Brassens, *sentoj*. Do, kvankam modesta, ni donu unu el ili, kiu ankoraŭ povas utili:

*"Gloro al tiu, kiu ne havante sanktan idealon,
Simple kontentiĝas ne tro tedi siajn najbarojn"*

Bop, la 29an de oktobro 1991